

Babam Geldi

– F.Ç.Kabadayı · 11 Şubat 2019

Kız çocukları babalarına daha düşkün olur derler ya, yalan!

Kayseri’de görev yaptığım okulda bir öğretmen arkadaşım vardı. Çok duygusal, iç yakan, ağlatan şiirler yazardı. Ben de bu konularla ilgili olduğumdan okurdu. Bir gün babasına yazdığı bir şiirini paylaştığında “Beni kırktan sonra yetim bıraktın” mısrasında çok ağlamıştım. Acısını o mısraya ne güzel sığdırmıştı. Başka bir okuldan tanıdığım bir meslektaşımın da babasının ölümüne üzüldüğü için gözlerini kaybettiğini biliyordum.

Elhamdülillah, babam da annem de yaşıyor ve sağlıklı. Rabbim ikisine de hayırlı ömür versin, başımdan eksik etmesin. İnsan kaç yaşında olursa olsun anne babaya ihtiyacı vardır, onun sevgisine, desteğine, öğütlerine... İş güç derken gidemediğimiz, belki de ihmal ettiğimiz anne babamızın varlığı ne büyük bir nimet.

Yıllardır gurbetteyiz. Çocuklarımızın her biri başka şehirde dünyaya geldi. Bir sürü bakıcı ile bugünlere geldik. Akrabalardan uzak büyüyen çocukları büyütmek güçlü insan olmayı gerektirirken, değerler eğitimi vermek de oldukça zor oluyor. Gerçek sevgiyi, saygıyı, aile ilişkilerini bir türlü oturtamıyorsun. Ne kadar yakın olursa olsun hiçbir komşu, arkadaş ne aile büyüklerinin ne de akrabaların yerini tutmuyor, tutamaz. Ağızlarından çıkan hatır sormalar, sevgi sözcükleri yakınlarınızın ki gibi samimi ve içten olmaz. Biri “Aman bu ne kadar büyümüş” derken diğeri “Kurban olurum seni Yaradana... Maşallah...” diye başlar cümlesine. Biri saçını okşayıp geçerken diğeri omzuna bindirir, sırtında taşır, sohbet ederek ya da davranışlarıyla örnek olmaya çalışır.

Akraba içinde büyüyen çocuğun insan ilişkilerinde daha iyi olduğunu düşünenlerdenim. Çünkü ziyaretler sebebiyle el öpmekten tutun ki hasta ziyaretlerini, düğünleri, aile toplantılarını yaşayarak öğrenme imkanları olur. Bunu sık sık yapacağı için de pekiştirir.

Neyse... Bu cumartesi babam geldi. Babamı bilenler bilir. Cana yakın, hoş sohbet, bilgili, mütevazı, şakacı, çalışkan... Benim yaşadığım ilçeye üç kez gelmesine rağmen tanıdığı benden çoktur. Çünkü selamlaşmaya, hal hatır sormaya üşenmez. Kardeşlerimle biz hep onu örnek aldık. Babamın yarısı kadar insan olabilesek ne mutlu.

O kapıdan girer girmez evimize neşe, huzur girdi. Ne ellerini öpmemize izin verdi ne ak sakallarını. Torunları geleceğini duyduğundan beri gözleri yolda saat saymış, sabah erkenden onu karşılamak için kalkmışlardı.

Torunlarını yanaklarından sevgi ve merhametle öperken dilindeki duaları sıraladı. Özlemin hasretin kokusunun yerine evimizin tüm odalarına kavuşmanın mutluluğu dağıldı. Onun bahçedeki kediyle sohbeti sırasında çocuklarıma verdiği nasihatlerden, “Haydi abdestinizi tazeleyin, camiye gidelim,” yumuşak bir dille yol göstericiliğinden, sohbeti esnasında olumsuz örnekleri üzgün ifadeyle anlatarak alttan mesaj verişinden, her biri birbirinden anlamlı söylediği yanık türkülerden, çocuklarla çocuk olup kule yapıp oyun oynamasından ben de payımı aldım. Çocukları nasıl etkileyeceğini biliyor benim babam; eee, kolay değil on iki torun dedesi...

Ne kadar özlemiştir. Annem de uzun yola dayanabilse de gelebilseydi. Biz de bu yaz inşallah memlekete gidip doyasıya vakit geçiririz. İnsan anne babasının kokusuna doyamıyor. Allah mahrum etmesin.

Eğer anne babanız vefat ettilerse mekânları cennet olsun, yaşıyor iseler Allah onlara uzun, hayırlı ömür versin. Ve her anınızın kıymetini bilin. Atalarımız bizim başımızın tacı. Babam, bu sabah beni kırk beş yaşında halen okula yollarken “Allah, sevsin, sevdirdin,” diye dua ediyor. Ne mutlu bana.

Söylemiş miydim, babam geldi. Kız çocukları babalarına daha düşkün olur derler ya, yalan! Benim erkek kardeşlerim de babalarına düşkündür.